

РЕШЕНИЕ

№ 244

гр. ХАСКОВО, 19.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ХАСКОВО, III-ТИ СЪСТАВ, в публично заседание на шести юли през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: ТОШКА ИВ. ТОТЕВА

Членове: АННА ВЛ. ПЕТКОВА
ЙОНКО Г. ГЕОРГИЕВ

при участието на секретаря Ж.Р.Х.

като разглежда докладваното от АННА ВЛ. ПЕТКОВА Въззивно гражданско дело № 20225600500318 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл ГПК.

С Решение № 38/15.03.2022 година, постановено по гр.д. № 487/2021 година по описа на РС-Свиленград са уважени предявените от „Банка ДСК“ ЕАД – София срещу К.А.М. от с.***, общ.***, обективно съединени установителни иски с правно основание чл. 422 ал. 1 ГПК, вр. чл. 430 ал. 1 и ал. 2 ТЗ и чл. 86 ал. 1 ЗЗД, като е признато за установено по отношение на ответницата, че същата дължи на „Банка ДСК“ ЕАД следните суми: 4303,12 лв. - главница по Договор за кредит за текущо потребление от 08.02.2008 г. за периода 28.04.2016г. - 08.02.2018г., 614,44 лв. - мораторна лихва върху главницата за периода 18.11.2019г. - 14.04.2021г., ведно със законната лихва върху главницата от датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК - 15.04.2021 г. до окончателното изплащане на вземането, за които суми е издадена Заповед № 36/27.04.2021г. за изпълнение на парично задължение по чл.410 ГПК по ч.гр.д. № 292/2021г. по описа на Районен съд - Свиленград. С оглед изхода на делото, направените от ищеца разноси са възложени на ответницата.

Недоволна от така постановеното решение е останала въззивницата К.А.М., която подава жалба чрез процесуалния си представител – упълномощен адв. Г.. Въззивницата депозира бланкетна жалба, с която иска отмяна на решението на РС-Свиленград и отхвърляне на предявените иски.

Въвежда общи доводи за неправилност на решението, изразяваща се в неговата незаконосъобразност, необоснованост и нарушение на съдопроизводствените правила.

В установения от закона срок въззиваемият „Банка ДСК“ АД дава писмен отговор на въззивната жалба, който също не е попълнен с конкретно съдържание. Въззиваемият заема становище за правилност – законосъобразност, на атакуваното решение и моли за потвърждаването му.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства и правилността на обжалваното решение, като съобрази доводите на страните, констатира следното:

Въззивната жалба е подадена в срок и е процесуално допустима. Преценена по същество същата е неоснователна. Постановеното от първоинстанционният съд решение е правилно и следва да бъде потвърдено.

РС-Свиленград е сезиран с обективно кумулативно съединени иски с правно основание чл. 422 ал. 1 ГПК, вр. чл. 430 ал. 1 и ал. 2 ТЗ и чл. 86 ал. 1 ЗЗД, предявени от „Банка ДСК“ ЕАД – София срещу К.А. М. от с.***, общ.***.

Първоинстанционният съд е приел за установено от фактическа страна следното: По ч.гр.дело № 292/2021 г. по описа на Районен съд - Свиленград е издадена Заповед № 36 от 27.04.2021 г. за изпълнение на парично задължение по чл.410 ГПК, с която е разпоредено К.М. да заплати на банка следните суми: 4303,12 лв. - главница, 1310,17 лв. - мораторна лихва за периода 15.04.2018г. - 14.04.2021г., ведно със законната лихва върху главницата от датата на подаване на заявлението - 15.04.2021 г., до окончателното изплащане на вземането. В срока по чл. 414 ал. 2 от ГПК длъжникът е възразил срещу заповедта, поради което в установения в закона срок кредиторът е предявил процесния иск.

На основание чл.146 ал. 1 т. 3 и т. 4 от ГПК по делото е прието за безспорно и ненуждаещо се от доказване, че между ищеца и наследодателя на ответника - Ц.Н.М. е бил сключен Договор за кредит за текущо потребление от 08.02.2008 г., по силата на който „Банка ДСК“ ЕАД е предоставила на Ц.Н.М. кредит в размер на 15000 лв. със срок на издължаване от 120 месеца, считано от 08.02.2008 година (датата на усвояването на кредитната сума).

Кредитополучателят Ц.Н.М. е починала на 25.07.2010 година и е оставила за законен наследник своята майка К. А. М. - ищцата по делото. Последната е извършила отказ от наследството, оставено от дъщеря ѝ, но с влязло в сила на 27.02.2019 година Решение № 32/04.02.2019 година по гр.д. № 772/2018 година по описа на РС - Свиленград, този отказ е обявен за нищожен, поради невъзможен предмет, на основание чл.26, ал.2, вр. чл.44 ЗЗД, вр. чл.49, ал.1 ЗН.

РС-Свиленград се е позовал на влязло в законна сила Решение № 260092/22.12.2020г. по гр.дело № 35/2020г. по описа на РС - Свиленград, като е приел, че е формирана сила на пресъдено нещо относно наличието на действителен договор за кредит от 08.02.2008г., с параметрите, посочени в исковата молба; усвояване на кредита от кредитополучателя Ц.Н.М. на 08.02.2008г.; настъпилата смърт на кредитополучателя Ц.Н.М. на 25.07.2010г.; настъпилото универсално наследствено правоприемство в патримониума на ответника, явяваща се единствен законен наследник на кредитополучателя; отправената от кредитора покана до ответника за плащане на падежиралата главница.

С неоспорено от страните по делото заключение на ССЧЕ е констатирано, че в процесния период 28.04.2016г. - 08.02.2018г. няма извършени погасителни вноски по договора, конкретизиран е размерът на главницата и дължимата мораторна лихва за периода 18.11.2019г. — 14.04.2021г.

С тези фактически и правни изводи първоинстанционният съд е намерил предявените искове за основателни и доказани по разме и е уважил същите.

При разглеждането на делото първоинстанционният съд е събрал всички съотносими към спора и сочени от страните доказателства. Съдът обосновано е отговорил на всички направени от ответника възражения. Обсъдил е в съвкупност събраните по делото доказателства и въз основа на тях е достигнал до правилния и законосъобразен извод, че предявените искове са основателни и доказани до размерите, в които ги е уважил. Изложените от първоинстанционният съд мотиви на основание чл. 272 от ГПК се споделят изцяло от настоящата инстанция. Пред настоящата инстанция не се представиха нови доказателства, които да дават основание да се направи извод, различен от направения от решаващия съд.

При извършената служебна проверка, съобразно разпоредбата на чл.

269 ГПК, въззивният съдебен състав намира, че първоинстанционното съдебно решение е валидно и допустимо. Според чл. 269 изр. 2 ГПК - по останалите въпроси въззивният съд е ограничен от посоченото в жалбата. Наведените във въззивната жалба оплаквания досежно неправилност на решението, изразяваща се в неговата незаконосъобразност, необоснованост и допуснати нарушения на съдопроизводствените правила, са бланкетни, общи и не съдържат конкретни доводи, по които въззивният съд да се произнесе. Доколкото такива липсват, а и няма основание да се направи констатация за нарушена императивна правна норма, то по-задълбочено обсъждане на правилността на решението не се следва.

Поради гореизложеното въззивната жалба от К.А.М. се явява неоснователна, а атакуваното решение – валидно, допустимо и правилно, поради което следва да бъде потвърдено.

С оглед изхода на делото, претенцията на въззивника за присъждане на деловодни разноски се явява неоснователна. Тъй като въззиваемото дружество е представлявано от юрисконсулт, в полза на „Банка ДСК“ АД – София следва да бъде присъдено на основание чл. 78 ал. 8 от ГПК юрисконсултско възнаграждение. С оглед правната и фактическа сложност на делото, както и интензитета на осъществената защита, то следва да бъде определено в размер на 100 лева.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 38 от 15.03.2022 година, постановено по гражданско дело № 487 по описа на РС-Свиленград за 2021 година.

ОСЪЖДА К. А.М., с ЕГН: *****, е настоящ адрес: с.***, общ.***, да заплати на „Банка ДСК“ АД, с ЕИК: 121830616, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „Московска“ № 19, сумата 100 лева – юрисконсултско възнаграждение за въззивната инстанция.

Решението не подлежи на касационно обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____